

I

(Akty ustawodawcze)

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1112

z dnia 6 lipca 2016 r.

w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Tunezji

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosunki między Unią Europejską (zwaną dalej „Unią”) a Republiką Tunezyjską (zwaną dalej „Tunezją”) rozwijają się w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS). W dniu 17 lipca 1995 r. Tunezja, jako pierwsze państwo z regionu Morza Śródziemnego, podpisała układ o stowarzyszeniu ⁽²⁾ z Unią, który wszedł w życie z dniem 1 marca 1998 r. Na mocy tego układu w 2008 r. Tunezja zakończyła proces znoszenia ceł na wyroby przemysłowe, stając się pierwszym krajem śródziemnomorskim, który zawarł umowę o wolnym handlu z Unią. Dwustronny dialog polityczny i współpraca gospodarcza zostały następnie zacieśnione dzięki planom działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, z których ostatni obejmuje lata 2013–2017.
- (2) Po rewolucji i odsunięciu od władzy prezydenta Bena Alego w dniu 14 stycznia 2011 r., w dniu 23 października 2011 r. odbyły się w Tunezji pierwsze wolne i demokratyczne wybory. W styczniu 2014 r. przyjęto nową konstytucję, a w czwartym kwartale 2014 r. odbyły się wybory parlamentarne i prezydenckie, przy czym główne siły polityczne wspólnie dążyły do przeprowadzenia reform na rzecz pełnej demokracji.
- (3) Oprócz przemian politycznych na gospodarkę Tunezji oddziałują ciągle niepokoje wewnętrzne, brak stabilności w regionie (w tym wpływ konfliktu w Libii) oraz pogorszenie sytuacji na świecie (zwłaszcza w Unii, która jest głównym partnerem handlowym Tunezji). Te niekorzystne czynniki znacznie osłabiły wzrost, a także sytuację budżetową i bilans płatniczy w Tunezji.
- (4) Od 2011 r., w następstwie zmian politycznych w Tunezji, Unia deklaruje jednoznaczne zaangażowanie na rzecz wspierania Tunezji w reformach gospodarczych i politycznych. Unia zwiększyła wsparcie finansowe na rzecz Tunezji, zacieśniając współpracę w wielu dziedzinach, między innymi w zakresie społeczeństwa obywatelskiego, systemu wyborczego, bezpieczeństwa, rozwoju regionalnego oraz reform społecznych i gospodarczych. Ponadto Unia zaproponowała zawarcie pogłębionej i kompleksowej umowy o wolnym handlu, a w październiku 2014 r. rozpoczęto negocjacje w tej sprawie.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 24 czerwca 2016 r.

⁽²⁾ Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezyjską, z drugiej strony (Dz.U. L 278 z 21.10.2005, s. 9).

- (5) W obliczu wspomnianych trudności gospodarczych i finansowych władze Tunezji oraz Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) uzgodniły w kwietniu 2013 r. trzyletnią umowę promesy kredytowej o wartości 1 146 mln SDR (specjalnych praw ciągnięcia) w celu wsparcia tunezyjskiego programu dostosowań i reform gospodarczych, który następnie przedłużono do końca 2015 r. Łącznie w ramach programu MFW wypłacono 1 500 mln USD po sześciu zakończonych przegląдах programu.
- (6) W sierpniu 2013 r. Tunezja wystąpiła o dodatkową pomoc makrofinansową z Unii. W związku z tym w maju 2014 r. przyjęto decyzję o przyznaniu pomocy makrofinansowej (MFA-I) w wysokości 300 mln EUR w formie pożyczek⁽¹⁾. Protokół ustaleń określający warunki polityczne związane z pomocą MFA-I wszedł w życie dnia 4 marca 2015 r. Po wdrożeniu uzgodnionych środków politycznych, w dniu 7 maja 2015 r. wypłacono pierwszą transzę MFA-I, a w dniu 1 grudnia 2015 r. drugą.
- (7) W celu wsparcia programu reform gospodarczych i politycznych w Tunezji Unia udostępniła 524 mln EUR w formie dotacji na lata 2011–2015 w ramach programu regularnej współpracy. Ponadto w latach 2011–2013 Tunezji przyznano 155 mln EUR w ramach programu wsparcia na rzecz partnerstwa, reform i wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu (SPRING), a w latach 2014–2015 przyznano 122 mln EUR w ramach programu patronackiego. Ponadto od 2011 r. Europejski Bank Inwestycyjny udzielił Tunezji pożyczek w wysokości 1 338 mln EUR.
- (8) W 2015 r. gospodarka Tunezji mocno ucierpiała w wyniku kilku ataków terrorystycznych, które wymierzone były w główne gałęzie gospodarki, takie jak turystyka i transport, i które miały zakłócić utrwalenie przemian politycznych. Ataki te negatywnie wpłynęły na ożywienie gospodarcze w Tunezji. Przy utrzymującym się braku stabilności w regionie (w tym wznowieniu konfliktu w Libii) i utrzymującej się niekorzystnej sytuacji gospodarczej w Europie i na świecie, wydarzenia te pogorszyły już i tak niestabilny bilans płatniczy i trudną sytuację budżetową Tunezji. W związku z tym powstały znaczne luki w finansowaniu zewnętrznym i w budżecie.
- (9) W obliczu tych wyzwań Unia potwierdziła swoje zaangażowanie na rzecz wspierania Tunezji w reformach gospodarczych i politycznych. W szczególności wyrażono to zaangażowanie w konkluzjach z posiedzenia Rady Stowarzyszenia między Unią a Tunezją w marcu 2015 r., a także – po ataku terrorystycznym w pobliżu Sousse w czerwcu 2015 r. – w konkluzjach Rady z dnia 20 lipca 2015 r. Polityczne i gospodarcze wsparcie ze strony Unii dla procesu reform w Tunezji jest spójne z polityką Unii wobec krajów południowego regionu Morza Śródziemnego, określoną w ramach EPS.
- (10) W związku z pogorszeniem sytuacji gospodarczej i finansowej w Tunezji, MFW i Tunezja rozpoczęły dyskusje nad kolejnym porozumieniem obejmującym wyższą kwotę, które mogłoby mieć formę instrumentu rozszerzonego wsparcia kredytowego (zwanym dalej „programem MFW”) i prawdopodobnie objęłoby okres czterech lat, począwszy od wiosny 2016 r. Nowy program MFW ma rozwiązać krótkoterminowe problemy bilansu płatniczego Tunezji, a jednocześnie zachęcić do wdrożenia znaczących środków dostosowawczych.
- (11) W sierpniu 2015 r., w związku z pogarszającą się sytuacją gospodarczą i prognozami gospodarczymi, Tunezja wystąpiła o dodatkową pomoc makrofinansową z Unii.
- (12) Biorąc pod uwagę, że Tunezja jest objęta europejską polityką sąsiedztwa, należy ją uznać za państwo kwalifikujące się do otrzymania pomocy makrofinansowej z Unii.
- (13) Pomoc makrofinansowa Unii powinna stanowić instrument finansowy stosowany w sytuacjach wyjątkowych, mający formę niewiązanego i nieukierunkowanego wsparcia bilansu płatniczego, służący zaspokojeniu pilnych potrzeb beneficjenta w zakresie finansowania zewnętrznego; pomoc ta powinna także stanowić podstawę realizacji programu dotyczącego polityki obejmującego solidne środki dostosowawcze i środki w zakresie reformy strukturalnej służącej poprawie pozycji bilansu płatniczego w perspektywie krótkoterminowej.
- (14) Biorąc pod uwagę fakt, że w bilansie płatniczym Tunezji utrzymuje się znaczna pozostająca do pokrycia luka w finansowaniu zewnętrznym, przekraczająca zasoby udostępnione przez MFW i inne instytucje wielostronne, unijną pomoc makrofinansową, która ma zostać przyznana Tunezji, w obecnych nadzwyczajnych okolicznościach uznaje się, w powiązaniu z programem MFW, za właściwą odpowiedź na wniosek tego państwa o wsparcie stabilizacji gospodarczej. Unijna pomoc makrofinansowa stanowiłaby wsparcie dla stabilizacji gospodarczej oraz dla programu reform strukturalnych Tunezji, uzupełniając środki udostępnione w ramach porozumienia finansowego z MFW.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 534/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Republice Tunezyjskiej (Dz.U. L 151 z 21.5.2014, s. 9).

- (15) Celem unijnej pomocy makrofinansowej powinno być wspieranie przywrócenia Tunezji trwałego finansowania zewnętrznego, a tym samym wsparcie jej rozwoju gospodarczego i społecznego.
- (16) Kwota unijnej pomocy makrofinansowej jest ustalona na podstawie kompleksowej oceny ilościowej pozostających do zaspokojenia potrzeb Tunezji w zakresie finansowania zewnętrznego oraz uwzględnia zdolność tego państwa do finansowania się z zasobów własnych, w szczególności rezerwy międzynarodowe, którymi dysponuje. Unijna pomoc makrofinansowa powinna uzupełniać programy i środki udostępniane przez MFW i Bank Światowy. Przy ustalaniu kwoty pomocy uwzględnia się również spodziewane wkłady finansowe ze strony darczyńców będących podmiotami wielostronnymi oraz potrzebę zapewnienia sprawiedliwego podziału obciążeń między Unią a innymi darczyńcami, a także wcześniej uruchomione środki w Tunezji w ramach innych unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego oraz wartość dodaną ogólnego zaangażowania Unii.
- (17) Komisja powinna zapewnić zgodność prawną i merytoryczną unijnej pomocy makrofinansowej z głównymi zasadami, celami i środkami podejmowanymi w różnych obszarach działań zewnętrznych oraz z innymi stosownymi politykami Unii.
- (18) Unijna pomoc makrofinansowa powinna wspierać politykę zewnętrzną Unii dotyczącą Tunezji. Służby Komisji i Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinny ściśle współpracować przez cały okres udzielania pomocy makrofinansowej w celu koordynowania zewnętrznej polityki Unii i zapewnienia spójności tej polityki.
- (19) Unijna pomoc makrofinansowa powinna wspierać zaangażowanie Tunezji w przestrzeganie wartości podzielanych przez to państwo i Unię, w tym demokracji, praworządności, dobrych rządów, poszanowania praw człowieka, zrównoważonego rozwoju i ograniczania ubóstwa, a także jej zaangażowanie w przestrzeganie zasad otwartego, regulowanego przepisu i uczciwego handlu.
- (20) Warunkiem wstępnym przyznania unijnej pomocy makrofinansowej powinno być respektowanie przez Tunezję skutecznych mechanizmów demokratycznych, w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego i praworządności, oraz gwarantowanie poszanowania praw człowieka. Ponadto cele szczególne unijnej pomocy makrofinansowej powinny polegać na zwiększeniu skuteczności, przejrzystości i odpowiedzialności organów odpowiedzialnych za zarządzanie finansami publicznymi w Tunezji i wspieraniu reform strukturalnych mających na celu wsparcie trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego, tworzenie miejsc pracy i konsolidację budżetową. Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinny regularnie monitorować zarówno spełnienie warunków wstępnych, jak i realizację tych celów.
- (21) W celu zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii, powiązanych z unijną pomocą makrofinansową, Tunezja powinna podjąć odpowiednie środki w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom związanym z tą pomocą oraz w zakresie zwalczania tych zjawisk. Należy również zapewnić kontrole przeprowadzane przez Komisję oraz przez Trybunał Obrachunkowy.
- (22) Przekazanie unijnej pomocy makrofinansowej nie narusza uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady, jako władzy budżetowej.
- (23) Kwoty przeznaczone na pomoc makrofinansową powinny odpowiadać środkom budżetowym przewidzianym w wieloletnich ramach finansowych.
- (24) Unijną pomocą makrofinansową powinna zarządzać Komisja. Aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie możliwość śledzenia wykonania niniejszej decyzji, Komisja powinna regularnie informować wspomniane instytucje o rozwoju sytuacji w związku z pomocą i udostępniać im odpowiednie dokumenty.
- (25) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej decyzji należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (26) Unijna pomoc makrofinansowa powinna być uzależniona od spełniania warunków dotyczących polityki gospodarczej, które mają zostać określone w protokole ustaleń. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania i ze względu na efektywność Komisja powinna być uprawniona do negocjowania tych warunków z władzami Tunezji pod nadzorem komitetu przedstawicieli państw członkowskich zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011. Na mocy tego rozporządzenia procedura doradcza powinna, co do zasady, mieć zastosowanie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

we wszystkich przypadkach innych niż określone we wspomnianym rozporządzeniu. Mając na uwadze potencjalnie duży wpływ pomocy w kwocie większej niż 90 mln EUR, w odniesieniu do takich operacji należy stosować procedurę sprawdzającą. Mając na uwadze kwotę unijnej pomocy makrofinansowej dla Tunezji, w odniesieniu do przyjęcia protokołu ustaleń oraz do obniżenia, zawieszania lub anulowania pomocy zastosowanie powinna mieć procedura sprawdzająca,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia udostępnia Tunezji pomoc makrofinansową w maksymalnej kwocie 500 mln EUR (zwaną dalej „unijną pomocą makrofinansową”) w celu wspierania stabilizacji gospodarczej i programu znaczących reform w Tunezji. Pomoc przyczynia się do realizacji potrzeb Tunezji w zakresie bilansu płatniczego określonych w programie MFW.
2. Pełna kwota unijnej pomocy makrofinansowej jest udostępniana Tunezji w formie pożyczek. Komisja jest upoważniona do pożyczania w imieniu Unii niezbędnych środków na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych i ich dalszego pożyczania Tunezji. Maksymalny średni termin wymagalności pożyczek wynosi 15 lat.
3. Udostępnianiem unijnej pomocy makrofinansowej zarządza Komisja w sposób spójny z umowami lub ustaleniami zawartymi między MFW a Tunezją oraz z kluczowymi zasadami i celami reform gospodarczych określonych w układzie o stowarzyszeniu między Unią a Tunezją. Komisja regularnie informuje Parlament Europejski i Radę o rozwoju sytuacji w zakresie unijnej pomocy makrofinansowej, w tym o jej wypłatach, a także terminowo przekazuje tym instytucjom odpowiednie dokumenty.
4. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest na okres dwóch i pół roku, począwszy od pierwszego dnia po wejściu w życie protokołu ustaleń, o którym mowa w art. 3 ust. 1.
5. Jeżeli w okresie wypłacania unijnej pomocy makrofinansowej potrzeby finansowe Tunezji znacznie się zmniejszą w stosunku do pierwotnych założeń, Komisja – działając zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 2 – obniża wysokość pomocy, zawiesza ją lub anuluje.

Artykuł 2

1. Warunkiem wstępnym przyznania unijnej pomocy makrofinansowej jest respektowanie przez Tunezję skutecznych mechanizmów demokratycznych – w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego – i praworządności oraz gwarantowanie poszanowania praw człowieka.
2. Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych monitorują wypełnienie warunku wstępnego określonego w ust. 1 przez cały czas udzielania unijnej pomocy makrofinansowej.
3. Ust. 1 i 2 stosuje się zgodnie z decyzją Rady 2010/427/UE ⁽¹⁾.

Artykuł 3

1. Komisja, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 2, uzgadnia z władzami Tunezji jasno określone warunki dotyczące polityki gospodarczej oraz warunki finansowe – koncentrując się na reformach strukturalnych i zdrowych finansach publicznych – od spełniania których uzaleniona ma być unijna pomoc makrofinansowa;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

warunki te mają zostać określone w protokole ustaleń (zwanym dalej „protokołem ustaleń”). Warunki dotyczące polityki gospodarczej oraz warunki finansowe określone w protokole ustaleń muszą być zgodne z umowami lub ustaleniami, o których mowa w art. 1 ust. 3, w tym z programami w zakresie dostosowań makroekonomicznych i reform strukturalnych realizowanymi przez Tunezję przy wsparciu MFW.

2. Warunki, o których mowa w ust. 1, mają w szczególności służyć zwiększeniu skuteczności, przejrzystości i rozliczalności systemów zarządzania finansami publicznymi w Tunezji, w tym w odniesieniu do wykorzystania unijnej pomocy makrofinansowej. Podczas opracowywania środków politycznych uwzględnia się również należycie postępy we wzajemnym otwieraniu rynku, rozwój opartego na zasadach i uczciwego handlu oraz inne priorytety w ramach unijnej polityki zewnętrznej. Komisja regularnie monitoruje postępy w osiągnięciu tych celów.

3. Szczegółowe warunki finansowe unijnej pomocy makrofinansowej określone są w umowie pożyczki, która zostanie zawarta przez Komisję z władzami Tunezji.

4. W regularnych odstępach czasu Komisja sprawdza, czy warunki określone w art. 4 ust. 3 są nadal spełniane, w tym, czy polityki gospodarcze Tunezji są zgodne z celami unijnej pomocy makrofinansowej. Komisja działa w tym zakresie w ścisłej współpracy z MFW i Bankiem Światowym oraz – jeżeli jest to konieczne – z Parlamentem Europejskim i Radą.

Artykuł 4

1. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest przez Komisję w trzech transzach, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 3. Wysokość każdej transzy określa się w protokole ustaleń.

2. Kwoty unijnej pomocy makrofinansowej są zabezpieczane, jeżeli jest to wymagane, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽¹⁾.

3. O przekazaniu każdej transzy pożyczki decyduje Komisja, przy czym jest to uzależnione od spełnienia wszystkich następujących warunków:

a) warunku wstępnego określonego w art. 2;

b) udokumentowania stałych zadowalających postępów we wdrażaniu programu dotyczącego polityki, obejmującego solidne środki dostosowawcze oraz środki w zakresie reformy strukturalnej wspierane przez inne niż ostrożnościowe rozwiązania MFW w zakresie kredytowania; oraz

c) zadowalającej realizacji polityki gospodarczej i warunków finansowych uzgodnionych w protokole ustaleń.

Wypłata drugiej transzy pożyczki następuje co do zasady nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od dnia wypłaty pierwszej transzy pożyczki. Wypłata trzeciej transzy pożyczki następuje co do zasady nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od dnia wypłaty drugiej transzy pożyczki.

4. Jeżeli warunki określone w ust. 3 akapit pierwszy nie są stale spełniane, Komisja tymczasowo zawiesza lub anuluje wypłatę unijnej pomocy makrofinansowej. W takich przypadkach Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o przyczynach takiego zawieszenia lub anulowania.

5. Unijna pomoc makrofinansowa jest wypłacana bankowi centralnemu Tunezji. Unijne środki mogą zostać przekazane ministerstwu finansów Tunezji jako beneficjentowi końcowemu, z zastrzeżeniem postanowień uzgodnionych w protokole ustaleń, w tym potwierdzenia budżetowych potrzeb finansowych pozostających do zaspokojenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 z dnia 25 maja 2009 r. ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 10).

Artykuł 5

1. Operacje zaciągania i udzielania pożyczek związane z unijną pomocą makrofinansową przeprowadzane są w euro z tą samą datą waluty i nie mogą wiązać się dla Unii ze zmianą terminów wymagalności ani narażać jej na ryzyko walutowe lub ryzyko związane ze stopami procentowymi ani na inne ryzyko handlowe.
2. Jeżeli pozwalają na to okoliczności i jeżeli Tunezja złoży stosowny wniosek, Komisja może podjąć kroki niezbędne do zapewnienia, aby w warunkach dotyczących udzielania pożyczki uwzględniona została klauzula wcześniejszej spłaty i aby odpowiadała jej stosowna klauzula zawarta w warunkach operacji zaciągania pożyczek.
3. Jeżeli okoliczności pozwalają na poprawę oprocentowania udzielonej pożyczki i jeżeli Tunezja złoży stosowny wniosek, Komisja może zdecydować o refinansowaniu całości lub części zaciągniętej pierwotnie pożyczki lub może zmienić odpowiednie warunki finansowe. Operacje refinansowania lub zmiany warunków pożyczki przeprowadzane są zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 i 4 oraz nie skutkują przedłużeniem terminu wymagalności danej pożyczki ani zwiększeniem kwoty kapitału pozostającej do spłaty na dzień refinansowania lub zmiany warunków pożyczki.
4. Tunezja pokrywa wszystkie koszty poniesione przez Unię, które mają związek z operacjami zaciągania i udzielania pożyczek na podstawie niniejszej decyzji.
5. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o rozwoju sytuacji w zakresie operacji, o których mowa w ust. 2 i 3.

Artykuł 6

1. Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾ oraz z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 ⁽²⁾.
2. Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana w ramach zarządzania bezpośredniego.
3. Umowa pożyczki, o której mowa w art. 3 ust. 3, zawiera postanowienia:
 - a) zapewniające, aby Tunezja regularnie sprawdzała, czy środki finansowe pochodzące z budżetu Unii zostały właściwie wykorzystane, podejmowała odpowiednie środki zapobiegające nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym oraz, w razie konieczności, podejmowała działania prawne zmierzające do odzyskania wszelkich środków udostępnionych na mocy niniejszej decyzji, które zostały sprzeniewierzone;
 - b) zapewniające ochronę interesów finansowych Unii, w szczególności przewidujące podjęcie szczególnych środków związanych z zapobieganiem nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom mającym wpływ na unijną pomoc makrofinansową, oraz ze zwalczaniem takich zjawisk, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽³⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽⁵⁾;
 - c) wyraźnie upoważniające Komisję, w tym Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, lub przedstawicieli tych instytucji, do przeprowadzania kontroli, w tym kontroli na miejscu i inspekcji;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

- d) wyraźnie upoważniająca Komisję i Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzania – w okresie, na jaki została udostępniona unijna pomoc makrofinansowa, i po jego upływie – kontroli, w tym kontroli dokumentów i kontroli na miejscu, takich jak ocena operacyjna;
- e) zapewniające, aby Unia była uprawniona do żądania wcześniejszej spłaty pożyczki, w przypadku gdy stwierdzono, że w związku z zarządzaniem unijną pomocą makrofinansową Tunezja uczestniczyła w czynności stanowiącej nadużycie finansowe lub korupcję lub w innej nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii.
4. Przed udzielaniem unijnej pomocy makrofinansowej Komisja ocenia w drodze oceny operacyjnej prawidłowość stosowanych przez Tunezję uregulowań finansowych, procedur administracyjnych oraz wewnętrznych i zewnętrznych mechanizmów kontroli, które są odpowiednie dla tej pomocy.

Artykuł 7

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 8

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonania niniejszej decyzji w poprzednim roku, zawierające ocenę takiego wykonania. Sprawozdanie to zawiera:
 - a) analizę postępów poczynionych we wdrażaniu unijnej pomocy makrofinansowej;
 - b) ocenę sytuacji gospodarczej Tunezji i jej perspektyw gospodarczych, a także ocenę postępów poczynionych we wdrażaniu środków politycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1;
 - c) informacje o związku pomiędzy warunkami dotyczącymi polityki gospodarczej określonymi w protokole ustaleń, bieżącymi wynikami gospodarczymi i budżetowymi Tunezji a decyzjami Komisji dotyczącymi przekazania poszczególnych transz unijnej pomocy makrofinansowej.
2. Nie później niż dwa lata po upływie okresu, na jaki udostępniona została pomoc, o którym mowa w art. 1 ust. 4, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny *ex post*, zawierające ocenę rezultatów i efektywności ukończonych działań w ramach unijnej pomocy makrofinansowej oraz zakresu, w jakim przyczyniły się one do osiągnięcia celów tej pomocy.

Artykuł 9

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu dnia 6 lipca 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
I. KORČOK
Przewodniczący

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady

Niniejsza decyzja zostaje przyjęta bez uszczerbku dla wspólnej deklaracji przyjętej wraz z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 778/2013/UE w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Gruzji, która ma być nadal traktowana jako podstawa wszelkich decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej państwom i terytoriom trzecim.
